

Düğün

– MESUT ÇİFTÇİ · 06 Mayıs 2026

Doğumumla düştüm gurbet ele,
Kim bilir sıra nereye düşer,
Kim bilir aile ocağı nereye?
İnsan değil miydim sanki bende,
Neden bu kadar hasret,
Neden bu kadar çile?

Neler neler gördü gözlerim,
Boşa gitti tüm sözlerim,
Gece gündüz hep özlerim;
Bilmediğim bir iklimini bu gezegenin.

Madem ben bir garip seyyahım,
Tüm renkler dururken,
Neden hep ben siyahım?
Alnıma yazılı bu kara yazgıyla,
Hangi murada nasıl varayım?

Ne ana ne baba ne de kardaş,
Ne bir dost var bana bu dünyada,
Ne de çilekeş ömrüme vefalı bir yoldaş,
Bir benim yolum mu böyle dertli arkadaş?
Gözlerimde yaş
Ve başımda dönüp duran o asırlık yas.

Ömrümün kurak ikliminde,
Kurudu tüm umut filizlerim bir bir,
Tutuştı yandı gönlüm,
Kilitli bahtımın kapıları neylesin çilingir?

Bende öleceğim elbet bir gün,
Madem bu kadar dertsem dünyaya,
Madem sevmek bu kadar zorsa beni,
Eylesinler ben öldüğümde şenlikli bir düğün.